

Buda Ferenc

Az a város

*Az a város: világ, világom.
Elvisz oda olykor az álom,
utcáit, zugait bejárom.*

*Napja-holdja fejem fölött ég,
s talán itt-ott ráismerek még,
ám a hunyorgó régi házak,
ahol éltem apró gyerekként,
dülöngve mind elcsónakáznak,
múltam vizén árnyuk, ha látom.*

Lelkük bolyong az égi fákon.

Az a mennybolt

*Amilyen még soha nem volt,
úgy ragyogott az a mennybolt
valahol Mongóliában,
ahol azóta sem jártam.*

*Füрдött a föld opál fényben.
Csillag fönn vagy hétezernyi,
nem győztem velük betelni.*

*Nyugat felől, pont középen,
aranyfejű szög az égen,
ezüst sarló függ alatta:
valaki épp odarakta,
arany szögre akasztotta.*

*Már-már magam sem hiszem el,
úgy tündököl s olyan közel:
ha kinyújtom a tenyerem,
talán meg is érinthetem.*

*Az imént volt?
Vagy már rég volt?
Hova hátrált az az égbolt?*

Szemem mélyén csak egy vérfolt.